

Λ.Κρήτ. ἀντριχῶ Νίσυρ. Σίφν. ἀνατρεῶ Πόντ.(Κερασ.) ἀνεσιντρεῶ Νίσυρ. ντριχιάττω Σύμ. ντριχιάττω Θράκ. (Σαρεκκλ.) ντριδιάττω Ρόδ. ντριχῶ Σύμ. ντριχῶ Ρόδ. Μέσ. ἀντριχιάζομαι Ἴων.(Κρήν.) ἀντριχιάζ-ζομαι Χίος (Καρδάμ.) ἀνατριδιῶμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνατριχῶ.

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου ἔνεκα φόβου, ὀργῆς, ἐκπλήξεως, βδελυγμίας κττ., φρίττω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀνατριχιάζω ὅταν τὸ βλέπω. Ἀνατριχίασα ποῦ τ' ἄκουσα. Ἀνατριχίασε τὸ κορμί μου - τὸ πετόιμον. Τὸ θυμᾶμαι καὶ ἀνατριχιάζω κοιν. Ἀνατριχίασαν τὰ μαλλιά μ' ἀπ' τοῦ θ' μὸ Σκόπ. Ἀνατριχίασα πὸ τὸν φόρον μου Σύμ. Εἶδα τὸν ἀποθαμένον κ' ἐντριδιάσα Τραπ. Εἶδα τρομαχτικὸ ὄνειρο καὶ ξύπνησα ἀντριχιασμένος Μύκ. || Ἄσμ.

Τὸν εἶδα καὶ ἀνατριχίασα κ' ἐπάγωσ' ἡ καρδιά μου Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περί γέρ. στ. 55 (ἐκδ. Wagner σ. 107) «ἀνατριχοῦν τὰ γένηια του καὶ τρίζουν ὅσιν χιναίου». Συνών. ἀναβολάζω 3, ἀναγριτσιάζω 2, ἀναγριώνω 4, ἀνακατσαρώνω 2, ἀνακατσίάζω 1, ἀνακατσοῦλλώνω, *ἀνακατσοῦριαίνω 2, ἀναρριγῶ, ἀναρριτσιάζω 1, ἀναρριτσιαίνω, *ἀνασκαντζιάζομαι, ἀνατσοῦλώνω. Καὶ μετβ. κάμνω τινὸς τὰς τρίχας νὰ ἀνορθωθοῦν ἔνεκα φόβου, ὀργῆς, βδελυγμίας κττ., προξενῶ φρίκην εἰς τινὰ Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀπόψε μ' ἀνατριχίασε τὸ ἀγάπης ἡ κρυάδα, ὅλους τοὺς ἄγιους ἔκραξα καὶ τὴν ἀγία - Τριάδα.

Μετοχ. ὁ προξενῶν φρικίαν Πόντ.(Κερασ.) Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ.: Ἐβγανε φωνῆς ντριχιασμένες Σύμ. β) Φοβοῦμαι, τρέμω τινὰ Κρήτ.: Τὸν ἀνατριχιάζω σὺν τὸ Χάρω. || Ἄσμ.

Ὁ Διγενὴς ψυχομαχεῖ κ' ἡ γῆς τότε τρομάσει κ' ἡ πλάκα τὸν ἀνατριχιά πῶς θὰ τότε σκεπάσῃ.

2) Αἰσθάνομαι ρῖγος ἐξ ἀδιαθεσίας Βιθυν. Εὐβ. Θεσσ. (Ζαγορ.) — Λεξ. Βυζ.: Ἀ τὸ πονερό σήμερα ποῦ σ' κώθηκα ἀνατριχίασα (ἀ = ἀπὸ) Βιθυν. β) Ἀπροσ. ριγῶ ἐκ πυρετοῦ Σύμ.: Ἐντριχῆ με. 3) Αἰσθάνομαι ἀηδία, ἀποστροφὴν Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Δημητρ.: Βρῆκα μυῖγα ὅς τὸ φαεῖ καὶ ἀνατριχίασα Λεξ. Δημητρ. Σῦρον τὴν μύξα σ', ἐντριδιάσα σε Κερασ. Συνών. ἀηδιάζω, σιχαίνομαι.

ἀνατριχίασμα τό, ἀνατρίδαγμα Πόντ.(Οἶν. Σάντ.) ἀνατρεῖδαγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀνατρίχιασμα κοιν. ἀνατριχίασμαν Λυκ. (Λιβύσο.) ἀνατρίδασμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀνατρεῖδασμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.): Μοῦ ὄρε ἀνατριχίασμα. Ὅταν τὴν βλέπῃ κἀνεὶς νοιώθει ἀνατριχίασμα ὅς τὸ κορμί του κοιν. || Ποίημ.

Ἀνθρώποι, δέντρ', ἀγρίμια, ἀνθοί, νερά, βουνά, λιθάρια, πάντοτε νοιώθουν μέσα τους ἄλλος πολὺ ἄλλος λίγο ἓνα βαθὺ ἀνατριχίασμα, μιὰ φλόγα, ἓνα μεθύσι

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.² 58. 2) Ἐλαφρὸς κυματισμός, ρυτίδωσις τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 73: Ποίημ.

Ὁ τοῦ βάλτου τ' ἀνατριχίασμα, σὲ τάραμα νεροῦ.

3) Ἐλαφρὰ κίνησις καὶ ὁ ἐκ ταύτης παραγόμενος ψίθυρος, συνήθως ἐπὶ φύλλων δένδρου Μποῆμ. Ἀγριολούλ. 24: Ὁ λόγγος ξανάπεσε ὅς τὴ πρωτοτερινὴ σιγαλιά του μετὰ τὸ ἀδιάκοπο ἀνατριχίασμα τῶν φύλλων τῶν δένδρων.

ἀνατριχιασμός ὁ, Λεξ. Βάνγ. ἀντριχιασμός Σύμ. ντριχιασμός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀντριχιασμός καὶ παρὰ Σομ.

Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ντριχιασμός εἶναι νὰ τὸ θωρῆς Ρόδ.

ἀνατριχιαστὰ ἐπίρρ. Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνατριχιαστός.

Κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἀνατριχίασιν, φρίκην: Ὡς καὶ τὴ γυναῖκα του ὁ ἀφέντης κρούα καὶ ἀνατριχιαστὰ τὴνε φιλάει.

ἀνατριχιαστικός ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω.

Ὁ προκαλῶν φρικίαν, φρικιαστικός: Εἶναι πολὺ ἀνατριχιαστικὸ νὰ τὸ βλέπῃς. Ἀνατριχιαστικὸ ὄνειρο - πρᾶμα κττ.

ἀνατριχίλα ἡ, κοιν. ἀντριχίλα Ἀνδρ. Α.Κρήτ. Λέσβ. Σῦρ. ἀντριχίλα Δαρδαν. Ἰμβρ. Σάμ. ἀνατρίχια Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀνατριχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., κοιν.: Μοῦ ὄρε - μ' ἔπιασε ἀνατριχίλα. Ἐνοίωσε μιὰ ἀνατριχίλα κοιν. Ἀνατριχίλες πάλε τοῦ ἤσαν Βιθυν.(Κατιρλ.) || Ποίημ.

Διπλῇ σοῦ χύνουν ὅς τὴν καρδιά, διπλῇ ἀνατριχίλα τὸ κρῦο κ' ἡ μαυρίλα

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,163. 2) Συνήθως ἐν τῷ πληθ., ρῖγος προκαλούμενον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ κοιν. καὶ Τσακων.: Μ' ἔπιασαν - μοῦ ἤσαν ἀνατριχίλες. Δὲν εἶμαι ὅς τὰ καλὰ μου ἀπόψε, αἰσθάνομαι ἀνατριχίλες κοιν. Νε ἐκμάκαϊ χοντρε ἀνατρίχίλε (τὴν ἔπιασαν δυνατὲς ἀνατριχίλες) Τσακων.

ἀνάτριχος ἐπίθ. Εὐβ. Ζάκ. Ρόδ. — Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνέτριχος Ἴων. (Κρήν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάτριχος = ὁ ἔχων ἀνωρθωμένας τὰς τρίχας.

Ὁ προξενῶν φρικίαν, ἀηδία ἐνθ' ἄν.: Τὸ φίδι - ὁ ποντικός εἶναι πρᾶμα ἀνάτριχο Εὐβ. Ἀνάτριχο μοῦ εἶναι τὸ ρωδάκινο Λεξ. Δημητρ. Πρᾶμα ἀνάτριχο Λεξ. Πρω.

ἀνατρομάζω, ἀνατρομάσσω Ζάκ. Ρόδ. Σύμ. ἀνατρομάσσω Θράκ.(Αἰν.) ἀντρομάσσω Κύπρ. ἀνατρομάζω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Λευκ. κ. ἁ.) — ΑΚαρκαβίτς. Ἀρχαιολόγ. 199 — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνατρομάζω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκριντ. Νάουσ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνατρομάσσω.

Α) Ἀμτβ. 1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ἐκπλήττομαι ὑπὸ δέους, τρομάζω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. Λευκ. κ. ἁ.) Μακεδ. (Νάουσ.) ΑΚαρκαβίτς. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Τὸν εἶδα καὶ ἀνατρόμαξα Ἀθῆν. Ἀνατρόμαξε ὅλους οὓς κόσμους Νάουσ. Τὸ χωρὶς ἀνατρόμαξε ΑΚαρκαβίτς. ἐνθ' ἄν. Ἀνατρόμαξα ἀπὸ τῆ βροντῆ Λεξ. Πρω. Ἀνατρόμαξε ἡ καρδιά μου Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἔπιασε καὶ δυνατὰ μ' οὐργάει, π' ὄντας τὸ θέλω θυμηθῇ, καρδιά μ' ἀνατρομάζει

Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ὁ ρῆγας ἀνατρόμαξε, τὸν πρῶτο του φωνάζει

Ἡπ.

Κε ὄντας τὴν εἶδ' ὁ βασιλεὺς, ὅλος ἀνατρομάζει Λευκ.

Κ' ἐγὼ θὰ μῶ ὅς τὴ μαύρη γῆς, ὅς τ' ἀραχλιασμένο χῶμα, θὰ ἰδῶ τὸν κόσμο χάρβαλο καὶ θὰ ἀνατρομάξω

Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν.

